

delse af den for Postvæsenet særlige Indsamlingsevne, og den modsiges ganske af Erfaringerne fra Udlandet. Det viser sig overalt — og ikke mindst i Lande og Egne, hvor de private Spareinstitutioner er lige saa udviklede og talrige som her i Landet —, at Postsparekasserne har formaaet at forøge Sparernes Antal, og at denne Forøgelse er sket indenfor de Kredse af Befolkningen, for hvilke Opsparing er af den største Betydning, og at de opsamlede Beløb er Sparemidler i Ordets alleregentligste Forstand. Det forekommer mig ogsaa, med al Respekt for Sparekassernes store og fortjenstfulde og dybtgaaende Virksomhed, at der her dog vistnok foreligger en lidt for ensidig Overvurdering, naar man hævder, at der ikke er Mulighed for yderligere Opsamling af Sparemidler. Jeg tror ikke, der er nogen i denne Sal, som vil hævde, at den danske Befolkning ikke kan eller bør komme videre ad Opsparingsens Vej end hidtil, og de Midler, der kan føre hertil, bør ganske sikkert ogsaa anvendes.

Hvad angaar det andet Punkt, saa har det jo aldrig været Tanken at drage de opsamlede Midler bort fra den Egn, hvorfra de hidrører, for at opsamle dem i en Hovedcentral i København. Bestræbelserne er tværtimod gaaet ud paa at finde den bedst mulige Form, hvorunder de som Udlaansmidler kunde komme den paa-gældende Egn til gode, og Bestemmelserne i § 13 maa, forekommer det mig, borttage enhver Betænkelighed i den omhandlede Henseende, idet den foreslaaede Ordning meget vel lader sig gennemføre i Praksis og man jo gennem Bestemmelserne i § 4 tilsikrer baade Sparekasserne og Befolkningen Kontrol hermed, dels gennem Styrelsesraadet og dels gennem Tilsynsraadet. Med Hensyn til den Indvending, at Renten ikke er fastslaaet i selve Loven, kan der siges, at det vilde være uhensigtsmæssigt at gøre det, idet Renten dog maa kunne være Genstand for Forandring. Det er muligt, at 3 pCt. til visse Tider er for høj en Rente, og det er muligt, at 3 pCt. til andre Tider er for lav en Rente, men det er fastslaaet, at den skal ligge lavere end den almindelige Rente, og naar Forholdet er det, at Postsparevirksomheden skal anbringe 65 pCt. af sine Midler i Sparekasserne til almindelig Sparekasserede, er det jo givet, at Sparevirksomheden — for at faa sine Omkostninger dækket og faa det til at løbe rundt — maa give en lavere Rente end de almindelige Sparekasser. Der er derfor ingen Grund til at nære nogen Mistillid til,

at Bestemmelsen om den lavere Rente ikke skulde blive overholdt. Den er nødvendig givet af Forholdene selv.

Jeg ser derfor ikke rettere end, at der ved disse allerede foretagne Ændringer i Lovforslaget og i det hele ved dettes Affattelse er vist Sparekasserne al skyldig Imødekommenhed. Det har ved de førte Forhandlinger med Sparekassernes Fællesrepræsentation været Formaaet at opnaa det bedst mulige Samarbejde mellem Sparekasserne og Postsparevirksomheden, og der er ved Forslagets Affattelse paa ethvert Punkt taget Hensyn til de Ønsker, der er fremsat fra Sparekassernes Side. Der er ikke fremsat andre Ønsker end dem, jeg her har nævnt, og der er taget Hensyn til dem alle sammen. Jeg haaber derfor, at Forslaget, som det nu foreligger, vil vinde Rigsdagens Tilslutning, og jeg tillader mig at anbefale det til velvillig Behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om midlertidig Forlængelse af den færøske Telefonkoncession*. I Henhold til Forslaget bemyndiges Ministeren for offentlige Arbejder til at forlænge i indtil 1 Aar den Færøernes Lagting paa Færøernes Amtskommunes Vegne under 7. September 1906 meddelte Koncession paa Anlæg og Drift af Telefoner paa Færøerne, hvilken Koncession udløber den 7. September 1926. Koncessionen er givet i Henhold til Lov af 11. Maj 1897, der nu er bortfaldet. De nye Koncessioner, der gives, gives i Henhold til Loven af 30. Juni 1919, men Forholdet er dette, at ikke alle den nye Lovs Bestemmelser kan gøres anvendelige paa en Telefonkoncession paa Færøerne. Man har derfor tilskrevet Lagtinget og bedt det om at fremkomme med Forslag til en ny Koncession. Lagtinget har imidlertid ikke kunnet naa at tilendebringe sin Behandling af Sagen, men har udsat den til Samlingen 1926 og beder derfor om en Forlængelse af Koncessionen indtil Udgangen af Marts 1927. Fra Ministeriets Side har man ment, at denne Anmodning maatte imødekomes, men for en Sikkerheds Skyld forlænger man Koncessionen for et Aar. Da man ikke er i Stand til at forlænge den uden særlig Lov, søger man herigennem tilvejebragt den fornødne Lovhjemmel.

Formanden: Landbrugsministeren har Ordet for at forelægge det for hans Vedkommende i Gaar anmeldte Lovforslag.

Landbrugsministeren (Bordning): Jeg har herved den Ære overfor det høje Ting